

ANEGRIA VZW

Bekommert zich om verwaarloosde, mishandelde en thuisloze ezels

Aan het hek verschijnen twee oren, haast te groot voor het ezelsveulen dat nieuwsgierig komt kijken. Josefin-May, werd eind mei geboren en bevond zich enkele dagen later al in het ezelopvangcentrum Anergria vzw. Door met haar hoof op de grond te stampen geeft ze te kennen dat het nu toch echt wel etenstijd is.

Jente VANDEWIJER

Het internet bulkt van de ezels die voor een prikje tot zelfs gratis worden aangeboden. Waar ze terecht komen, deert de verkoper vaak niet. Voor alle ezels die niet goed terecht komen, staat Anergria vzw klaar. In 2011 startte Kristel Cromheeke met het opvangcentrum. In die vijf jaar sindsdien ving ze welgeteld 187 ezels op. Momenteel huisvest ze 66 ezels in het centrum. „Zij zijn nog maar het topje van de ijsberg”, klinkt het bij het ezelopvangcentrum.

Het verhaal van Anergria begon met een veulen zoals Josefin-May. „Toen ik een kind was, hadden de burens van mijn grootvader een ezelsveulen”, vertelt Kristel Cromheeke. „Ik ging er wekelijks naar kijken. Ik zei toen ook dat ik, wanneer ik groot zou zijn, op mijn beurt een ezel zou hebben. Volgens mijn moeder zou het allemaal wel overwaaien. En zie, tegenwoordig heb ik 66 ezels om me heen.” De nood aan ezelopvangcentra is dan ook groot en Anergria is het enige asiel in Vlaanderen dat zich specifiek op ezels richt. „Wij noteren meer aanvragen dan we kunnen bolwerken”, zegt de oprichtster. „Vorige zomer moesten we zelfs een stop inlassen, omdat het er gewoon teveel werden. Sindsdien werken we met een wachtlijst.”

Ezels bereiken het opvangcentrum in Sint-Gillis-Waas op twee

manieren. Eigenaars nemen zelf contact op met Anergria omdat ze inzien dat ze niet of niet langer voor hun ezel kunnen zorgen. Daarnaast zijn er de dieren die politie en dierenbescherming in beslag nemen en onder de hoede van het opvangcentrum plaatsen.

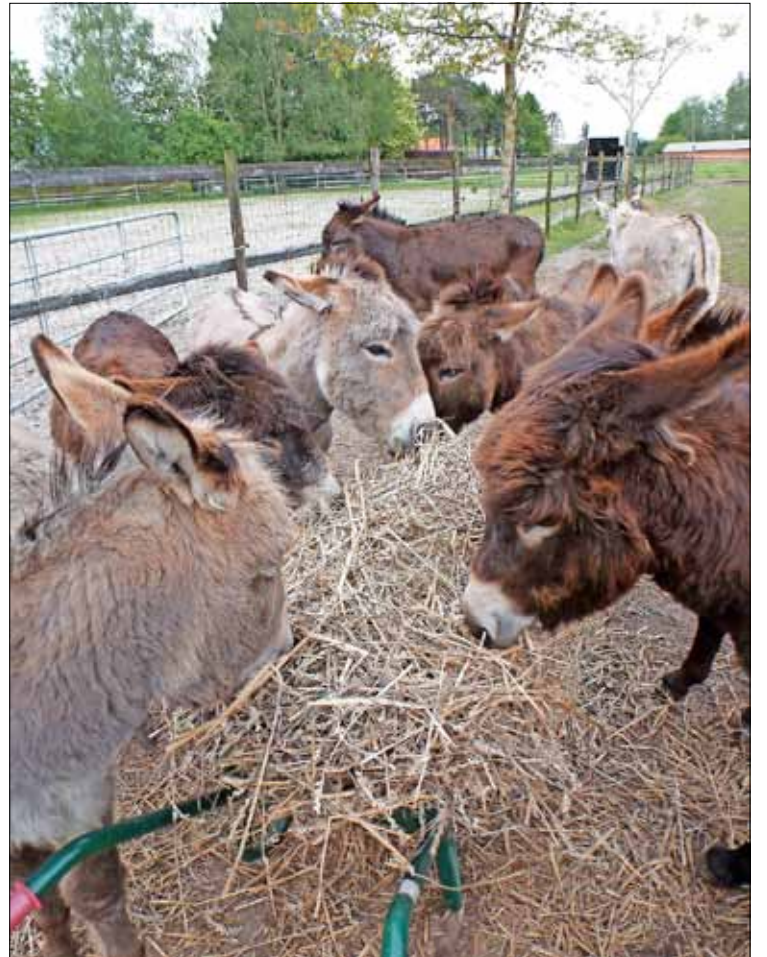
„In veel gevallen is de verwaarlozing van een ezel niet te wijten aan kwade wil van de eigenaars, maar aan een gebrek aan kennis”, legt Kristel Cromheeke uit. „Ezels zijn schattig en lief, zeker voor kinderen, maar veel eigenaars hebben te weinig kennis over het houden van die dieren. Zo zijn hoof- en tandverzorging vaak onbekend terrein. Uiteindelijk wordt een ezel dan maar beschouwd als weidevulling of als grasmaaier. Ezels zijn daarnaast ook hoogst sociale dieren. Ze in hun eentje op een weide plaatsen, is ook een vorm van verwaarlozing. Ezels hebben gezelschap van soortgenoten nodig, anders gaan ze treuren.”

„Sommigen vergeten ook dat een ezel wel veertig jaar oud kan worden”, vult Isabel Schelfhout, vrijwilligster en bestuurslid bij Anergria, aan. „Dus moeten we ook ezels ophalen waarvan de eigenaar te oud is geworden om nog voor het dier te zorgen.”

Levenslange garantie

De ezels worden eerst een tijd in een quarantainehok geplaatst, waar de veearts hen kan controleren, vaccineren en de hengsten castreren. „Oude en zieke ezels blijven bij ons en maken deel uit van onze vaste kudde, fitte ezels worden klaargestoomd voor doorplaatsing”, licht Cromheeke toe. „Bij een doorplaatsing blijft Anergria wel steeds de eigenaar van de ezel. De adoptieouders mogen niet kweken met de dieren en kunnen ook niet zonder ons beslissen de ezels te laten inslapen.”

Niet iedereen krijgt zomaar een ezel mee uit het opvangcentrum. „In het belang van het dier weigeren we soms kandidaat-doorplaatsgezinnen. Een hengst thuis die men niet wil laten castreren, te weinig tijd of geen beschutting kunnen ertoe leiden dat we bepaalde mensen een plu-

Ezels zijn hoogst sociale dieren en hebben dan ook het gezelschap nodig van soortgenoten. © Kristel Cromheeke

Isabel Schelfhout verzorgt ezelsveulen Josefin-May en haar pleegmoeder Tobra. © Jente Vandewijer

che ezel verkopen in plaats van een levende ezel te laten adopteren. De ezels krijgen van ons de levenslange garantie dat wij goed voor hen zullen zorgen”, vervolgt Kristel Cromheeke.

In de vaste kudde bevinden zich ook de ezels die getraind worden voor asinotherapie, ezelterapie. Dat is Isabel Schelfhouts specialiteit in het opvangcentrum. Ezelterapie wil kinderen met een beperking helpen bij de ontwikkeling van hun motoriek en bij het overwinnen van hun angsten. Anergria werkt zowel samen met scholen als met individuele kinderen. „Ezels zijn sociale en knuffelgrage dieren. Ze zijn dus ideaal om therapeutisch in te zetten. Bovendien zijn ze kleiner dan paarden, waardoor kinderen minder snel angstig zullen reageren. Voor de kinderen is elke stap die ze doen een overwinning, maar ook voor de ouders en de leerkrachten is het een heuse openbaring wanneer een kind, dat elk lichamenlijk contact schuwt, ineens wel een ezel durft te knuffelen.”

Sommigen vinden die van Anergria maar watjes. Kristel Cromheeke: „Een verwaarloosde ezel? Geef toch gewoon een spuit en klaar ermee.’ Dat is natuurlijk voordeliger. Wij willen echter voorkomen dat er nog meer ezels worden geboren dan men kan verzorgen en dus laten we al onze hengsten castreren. Maar als een ezel er is, kunnen we die maar beter zo goed mogelijk behandelen. Een ezelwaardig leven hebben ze wel verdiend.”

Meer weten? Bel 0477 69 38 16 of surf naar www.anegria.be.

De vrijwilligers en vrienden van het opvangcentrum wandelen geregeld met de ezels. © Kristel Cromheeke